

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 24 januari 1991

betreffende een voornemen van de Belgische Regering om steun te verlenen ten behoeve van investeringen van Mactac SA te Soignies

(Slechts de teksten in de Nederlandse en de Franse taal zijn authentiek)

(91/305/EEG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 93, lid 2, eerste alinea,

Na belanghebbenden overeenkomstig genoemd artikel te hebben aangemaand hun opmerkingen te maken en gelet op deze opmerkingen,

Overwegende hetgeen volgt :

I

Bij de Belgische Wet van 17 juli 1959 tot invoering en ordening van maatregelen ter bevordering van de economische expansie en de oprichting van nieuwe industrieën alsmede bij het Koninklijk Besluit van 17 augustus 1959 tot uitvoering van deze wet⁽¹⁾ zijn algemene steunmaatregelen voor de Belgische economie ingesteld, met name in de vorm van rentevergoedingen op kredieten die voor investeringen zijn bestemd, staatswaarborgen op leningen van ondernemingen bij bankinstellingen, waaraan de rentevergoedingen zijn verleend en vrijstelling van de onroerende voorheffing voor vijf jaar.

Bij het onderzoek van de wet overeenkomstig de procedure van artikel 93, leden 1 en 2, van het Verdrag, heeft de Commissie doen gelden dat deze een algemene steunregeling is, omdat geen enkel sectorieel of regionaal doel wordt nagestreefd. Aangezien deze regeling voor alle investeringen geldt, zonder onderscheid naar bedrijf, regio of sector, kon zij niet voor de in artikel 92, lid 3, onder a) of c), van het Verdrag genoemde afwijkingen in aanmerking komen. Bij ontstentenis van deze specificaties kon de Commissie de uitwerking van die regeling op het intracommunautaire handelsverkeer en op de mededinging en vooral de verenigbaarheid ervan met de gemeenschappelijke markt niet toetsen.

De Commissie pleegt een dergelijke algemene steunregeling te aanvaarden, indien aan een van de twee volgende voorwaarden wordt voldaan : de betrokken Lid-Staat legt aan de Commissie een regionaal of sectorieel uitvoeringsplan voor of, indien de Lid-Staat dit niet mogelijk acht, individuele kentekende gevallen waarin de regeling wordt toegepast.

Overeenkomstig Beschikking 75/397/EEG van de Commissie⁽²⁾ is de Belgische Regering gehouden vooraf en tijdig aan de Commissie van individuele en kenmer-

kende gevallen van toepassing van de Wet van 17 juli 1959 mededeling te doen, zodat de Commissie zich over de verenigbaarheid met de gemeenschappelijke markt kan uitspreken.

In het kader van het voortdurende onderzoek waaraan de Commissie te zamen met de Lid-Staten bestaande steunregelingen in de Lid-Staten onderwerpt, heeft zij aan de Belgische Regering bij schrijven van 3 augustus en 12 september 1990 voorgesteld de bij de Wet van 17 juli 1959 ingestelde algemene steunregeling per 1 januari 1991 op te heffen.

II

Bij een op 5 juni 1990 ingeschreven schrijven van 31 mei 1990 heeft de Belgische Regering de Commissie overeenkomstig de geldende procedure in kennis gesteld van het voornemen van de autoriteiten van het Waalse gewest om op grond van de Wet van 17 juli 1959 steun te verlenen aan Mactac SA voor investeringen in de zetel van deze onderneming te Soignies in de provincie Henegouwen.

Mactac SA is gespecialiseerd in de vervaardiging en verwerking van en de handel in zowel zelfklevende materialen op een papierbasis als benodigdheden voor de serigrafie. Het te ondersteunen investeringsprogramma heeft betrekking op de installatie van een nieuwe produktielijn waarmee een bedrag van in totaal 775 miljoen Bfr. is gemoeid.

De voorgenomen steun zou worden verleend in de vorm van een kapitaalpremie van 93 miljoen Bfr. en vrijstelling van de onroerende voorheffing gedurende vijf jaar, hetgeen neerkomt op een nettosubsidie-equivalent van 9,2 %. De Belgische Regering heeft de beoogde steun gerechtvaardigd met de invoering van nieuwe technologieën, de gunstige gevolgen voor het milieu van de desbetreffende investeringen — aangezien de nieuw te gebruiken kleefstoffen niet verontreinigend zijn — en regionale beweegredenen.

Na een eerste onderzoek van de kennisgeving is de Commissie tot de slotsom gekomen dat het steunvoornemen niet als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt mag worden beschouwd omdat hierdoor de concurrentie zou worden vervalst en het handelsverkeer tussen de Lid-Staten ongunstig beïnvloed in de zin van artikel 92, lid 1, van het Verdrag, terwijl geen van de in dat artikel genoemde afwijkingen hierop van toepassing is.

(1) Belgisch Staatsblad van 29 augustus 1959.

(2) PB nr. L 177 van 8. 7. 1975, blz. 13.

De Commissie merkt op dat de zone van Soignies zich niet in een van de regio's bevindt die voor regionale steun in de zin van artikel 92, lid 3, onder a) of c), in aanmerking kan komen, dat de investeringen ten behoeve waarvan de steun wordt verleend, niet voldoen aan de voorwaarden die in de communautaire kaderregeling inzake steunverlening ten behoeve van het milieu worden genoemd, gezien de uitbreiding van de productiecapaciteit van Mactac SA, en dat steun die ten behoeve van de bouw van een nieuwe produktielijn wordt verleend, geen vergemakkelijking van de ontwikkeling van de bewuste bedrijfstak in kwestie in de zin van artikel 92, lid 3, onder c), betekent. Daarom heeft de Commissie besloten de procedure van artikel 93, lid 2, eerste alinea, van het Verdrag in te leiden en heeft zij in verband hiermede de Belgische Regering bij schrijven van 11 juli 1990 aangevend haar opmerkingen kenbaar te maken.

III

De Belgische Regering heeft in het kader van de procedure haar opmerkingen bij schrijven van 25 september 1990 kenbaar gemaakt. Met name wees zij op het milieuaspect en op de bijdrage van Mactac SA aan de werkgelegenheid in de vorm van 51 nieuwe arbeidsplaatsen in een regio die door een bijzonder hoge werkloosheid wordt gekenmerkt. Volgens de Belgische autoriteiten vormen deze beide aspecten een voldoende rechtvaardiging voor de voorgenomen steun.

Bij schrijven van 6 november 1990 heeft de Belgische Regering mededeling gedaan van de opmerkingen van de onderneming waaraan steun zou worden verleend. Deze laatste wees met name erop dat de beoogde steun aan de voorwaarden voldeed om voor de in artikel 92, lid 3, onder c), genoemde uitzondering in aanmerking te komen, daar de steun de ontwikkeling van de in een positie van achterstand verkerende regio Soignies kan bevorderen. Ook kunnen de voorwaarden waaronder het handelsverkeer geschiedt door de steunverlening niet zodanig worden veranderd dat het gemeenschappelijk belang wordt geschaad. Tevens wees Mactac SA op de milieubeschermdende en energiebesparende aspecten van de investering waarvoor de steun was bedoeld, hetgeen een overweging van betekenis was geweest om tot steunverlening te besluiten.

Er zijn naar aanleiding van de bekendmaking van de brief van de Commissie aan de Belgische Regering van 11 juli 1990 in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* (1) geen opmerkingen van belanghebbende derden gekomen.

IV

De kapitaalpremie en de vrijstelling van de onroerende voorheffing, zoals door de Belgische autoriteiten beoogd, zijn een vorm van steunverlening in de zin van artikel 92, lid 1, van het Verdrag, omdat de steunontvangende onderneming hierdoor uit overheidsmiddelen een tegemoetko-

ming in de investeringskosten zou ontvangen, voor welk deel van de investeringskosten zij normaal gesproken zelf zou moeten opkomen.

Er is handelsverkeer tussen de Lid-Staten in zelfklevend papier en tussen de fabrikanten bestaat concurrentie.

Volgens de gegevens waarover de Commissie beschikt zouden er in de Gemeenschap 36 en in de EVA-landen zeven fabrikanten zijn en het Europese marktaandeel van Mactac SA zou zo'n 10 % bedragen. Hoewel de markt voor „zelfklevers” (die worden vervaardigd door op papier verschillende chemische produkten aan te brengen) groeiende is, heeft de komst van nieuwe, gespecialiseerde fabrikanten op deze markt tot een grotere concurrentie geleid met als gevolg een neerwaartse druk op de verkoopprijzen.

In 1989 voerde de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU) voor 83,5 miljoen ecu zelfklevend papier en karton (GN-code 4811 21 00) naar de andere Lid-Staten van de Gemeenschap uit, hetgeen 26 % van de totale intracommunautaire uitvoer vertegenwoordigt, en voerde zij voor 15,6 miljoen ecu uit andere Lid-Staten in. De steunontvangende onderneming neemt aan dit handelsverkeer deel daar 75 % van haar productie naar de andere Lid-Staten wordt uitgevoerd.

Wanneer de financiële steun van de overheid de positie van bepaalde bedrijven tegenover concurrenten in de Gemeenschap versterkt, moet worden aangenomen dat de mededinging van deze andere bedrijven door de steun nadelig wordt beïnvloed.

Gezien het bovenstaande zou de beoogde steun van de Belgische Regering het handelsverkeer tussen de Lid-Staten nadelig beïnvloeden en de mededinging vervalsen in de zin van artikel 92, lid 1, van het Verdrag, doordat de desbetreffende onderneming door deze steun wordt bevoordeeld.

In artikel 92, lid 1, is het beginsel vervat van de onverenigbaarheid met de gemeenschappelijke markt van steunmaatregelen die bepaalde, in dat artikel genoemde kenmerken vertonen.

De in artikel 92, lid 2, van het Verdrag genoemde afwijkingen van dit beginsel zijn in dit geval niet van toepassing, gezien de aard en de doelstellingen van de beoogde steunmaatregelen.

V

In artikel 92, lid 3, van het Verdrag worden de steunmaatregelen genoemd die als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt kunnen worden beschouwd. De verenigbaarheid met het Verdrag moet in communautaire samenhang en niet voor een enkele Lid-Staat worden onderzocht. Om de goede werking van de gemeenschappelijke markt te handhaven en recht te doen wedervaren aan de in artikel 3, onder f), van het Verdrag genoemde beginselen, dienen de uitzonderingen op het beginsel van

(1) PB nr. C 229 van 14. 9. 1990, blz. 8.

artikel 92, lid 1, van het Verdrag, welke in lid 3 van dat artikel worden genoemd, bij het onderzoek van iedere steunregeling of van elk afzonderlijk geval van steunverlening strikt te worden uitgelegd.

Met name kunnen de beoogde maatregelen slechts dan voor toepassing van de uitzonderingen in aanmerking komen, indien de Commissie kan vaststellen dat het marktmechanisme, indien de steun niet wordt verleend, op zich zelf niet voldoende is om eventuele ontvangers van de steun tot een gedrag te bewegen dat nodig is om een van de nagestreefde doeleinden te bereiken.

Door toepassing van de uitzonderingen op gevallen die niet tot een dergelijke doelstelling bijdragen of waarin de steun niet nodig is om het gestelde doel te bereiken, zouden bedrijfstakken of ondernemingen in bepaalde Lid-Staten onrechtmatig worden bevoordeeld, waardoor hun financiële positie zou worden versterkt en een verandering zou worden teweeggebracht in de voorwaarden waaronder het handelsverkeer tussen de Lid-Staten geschiedt, en zou de mededinging worden vervalst, zonder dat deze toepassing in het in artikel 92, lid 3, genoemde gemeenschappelijke belang rechtvaardiging zou vinden.

Gezien het bovenstaande valt de beoogde steunmaatregel niet onder één van de in artikel 92, lid 3, genoemde uitzonderingen.

Ten aanzien van de in artikel 92, lid 3, onder a) en c), genoemde uitzonderingen, welke betrekking hebben op steunmaatregelen om de ontwikkeling van bepaalde regio's te bevorderen, zij erop gewezen dat in geen enkele Belgische regio de levensstandaard abnormaal laag is of een ernstig gebrek aan werkgelegenheid heerst in de zin van de onder a) genoemde uitzondering. Ten aanzien van de onder c) genoemde uitzondering zij opgemerkt dat de zone Soignies in de provincie Henegouwen, waar de zetel van de onderneming is gevestigd, geen deel uitmaakt van de regio's waar behoefte bestaat aan bijzondere regionale steun in de zin van Beschikking 82/740/EEG van de Commissie⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 88/612/EEG⁽²⁾, betreffende de afbakening van de ontwikkelingszones in België.

In het kader van de procedure hebben de Belgische Regering en de steunontvangende onderneming met name gewezen op de ernstige problemen van de hoge structurele werkloosheid en het lage bruto binnenlands produkt per inwoner in de gemeente Soignies. Aan de hand van de door de Commissie gehanteerde indicatoren zou Soignies voldoen aan de voorwaarden om te worden erkend als regio die voor regionale steun in de zin van artikel 92, lid 3, onder c), in aanmerking komt.

Ten aanzien hiervan zij erop gewezen dat de toe te passen regeling in dit geval geen enkele regionale doelstelling heeft. In het kader van het onderzoek naar de Wet van 17 juli 1959 in de zin van artikel 93, lid 1, van het Verdrag, als vermeld in de laatste overweging onder hoofdstuk I

van deze beschikking, heeft de Belgische Regering bij schrijven van 12 november 1990 erop gewezen dat de Wet van 17 juli 1959 niet alleen een regeling met een algemene doelstelling is, maar ook een met een horizontale doelstelling welke betrekking heeft op

- steun voor milieubescherpende maatregelen, overeenkomstig de kaderregeling van de Commissie;
- steun voor besparing en rationeel gebruik van energie;
- steun aan kleine en middelgrote ondernemingen;
- steun voor het opheffen van structurele en langdurige werkloosheid;
- steun voor de besparing van grondstoffen.

Hieruit moge blijken dat van de doelstellingen van de Wet van 17 juli 1959 regionale ontwikkeling geen deel uitmaakt.

Een tweede probleem dat bij de toepassing van de onder c) genoemde uitzondering (de „regionale doelstellingen”) op het betrokken steunvoornemen rijst, heeft betrekking op de vraag of de stad Soignies voor regionale steun in aanmerking komt. In dit verband moet worden opgemerkt dat de regio Soignies niet wordt genoemd bij de regio's die krachtens de regeling voor de bij de Wet van 30 december 1970 ingestelde regionale steun in aanmerking komen, een regeling die goedgekeurd is bij Beschikking 82/740/EEG. Tevens wijst de Commissie erop dat de Belgische Regering haar sinds deze beschikking nooit heeft verzocht om de regio Soignies op te nemen onder de regio's waar steun kan worden verleend.

De door de Commissie vastgestelde beginselen voor de coördinatie van de steunregelingen met regionale strekking en de methode om artikel 92, lid 3, onder c), op de regionale steun toe te passen, zijn bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*⁽³⁾. Volgens deze methode is de beoordeling van de steunmaatregelen met name gebaseerd op vergelijking van de structurele werkloosheid en het bruto binnenlands produkt van een regio met het nationale gemiddelde. De Belgische Regering en Mactac SA verwijzen in hun schrijven van 25 september 1990 en van 6 november 1990 naar deze methode en merken daarbij op dat de regio Soignies, volgens de in België gehanteerde drempelwaarden⁽⁴⁾, in feite aan de voorwaarden voldoet om voor regionale steun in aanmerking te komen.

De Commissie is van oordeel dat het feit dat de in deze methode vastgestelde drempels in een regio worden bereikt of overschreden, niet volstaat om de uitzondering van artikel 92, lid 3, onder c), toe te passen indien de betrokken Lid-Staat niet van oordeel is dat deze regio voor de doelstellingen van zijn regionaal beleid in aanmerking komt en geen maatregelen van intern recht neemt om voor deze regio een steunregeling met regionale doelstelling in te stellen.

⁽¹⁾ PB nr. L 312 van 9. 11. 1982, blz. 18.

⁽²⁾ PB nr. L 335 van 7. 12. 1988, blz. 31.

⁽³⁾ PB nr. C 31 van 3. 2. 1979, blz. 9,
en PB nr. C 212 van 12. 8. 1988, blz. 2.

⁽⁴⁾ PB nr. C 163 van 4. 7. 1990, blz. 5.

De noodzaak om maatregelen van regionale ontwikkeling op een bepaalde regio als geheel te kunnen toepassen — en niet op ondernemingen die op geïsoleerde geografische punten in deze regio zijn gelegen — is meer dan een administratieve maatregel. Deze noodzaak komt tegemoet aan de eis om steunverlening mogelijk te maken in de gehele zone, overeenkomstig de geest en de letter van artikel 92, lid 3, onder c), waarin sprake is van „steunmaatregelen om de ontwikkeling [...] van bepaalde regionale economieën te vergemakkelijken”.

Deze uitlegging wordt bevestigd in bovengenoemde beginselen voor de coördinatie waarin in punt 9, onder III), wordt vastgesteld dat regionale steun niet louter plaatselijk, dit wil zeggen op geografisch geïsoleerde plaatsen, mag worden verleend waardoor hij op de ontwikkeling van de desbetreffende regio als geheel genomen vrijwel geen invloed kan uitoefenen.

In de mate waarin immers deze steun niet mocht worden toegekend aan alle ondernemingen die gevestigd zijn in de regio die door de in de methode genoemde sociaal-economische moeilijkheden wordt gekenmerkt, zou specifieke steun die op geïsoleerde wijze aan één enkele onderneming op een willekeurig geografisch punt (bijvoorbeeld een stad) in de desbetreffende regio wordt verleend, noodzakelijk slechts een zeer beperkte uitwerking hebben op de ontwikkeling van de regio als geheel en geen bijdrage kunnen leveren. De in het Verdrag verlangde compensatie voor de steunverlening zou hierdoor ontbreken.

Aan de hand van bovenstaande elementen dient de slotsom te luiden dat het voornemen van de Belgische autoriteiten om uitsluitend aan Mactac SA steun te verlenen (investeringssteun waardoor slechts 51 nieuwe arbeidsplaatsen worden geschapen), niet aan de in artikel 92, lid 3, onder c), van het Verdrag gestelde voorwaarden voor het verlenen van regionale steun voldoet.

Voor wat de uitzonderingsbepalingen van artikel 92, lid 3, onder b), van het Verdrag betreft, is het steunvoornemen niet gericht op het opheffen van een ernstige verstoring in de Belgische economie en heeft de Belgische Regering geen enkel argument naar voren gebracht ten gunste van de mogelijke toepassing van deze afwijking. De andere in lid 3, onder b), voorziene afwijking betreft het bevorderen van een belangrijk project van gemeenschappelijk Europees belang. In haar Europese kader voor steunmaatregelen van de Staten ten behoeve van het milieu, die zij bij brieven van 7 november 1974, 7 juli 1980 en 23 maart 1987 aan de Lid-Staten heeft medegedeeld, heeft de Commissie de mogelijkheid geopend dat dergelijke steunmaatregelen voor de afwijking voorzien in lid 3, onder b), in aanmerking kunnen komen. Deze steunmaatregelen dienen te worden gegeven ten behoeve van aanvullende investeringen voor de aanpassing van bestaande productie-installaties, met uitsluiting van de investeringen die met een mogelijke opvoering van de bestaande productiecapaciteiten overeenkomen.

De investering van Mactac SA heeft betrekking op de bouw van een nieuwe produktielijn, die tot een verhoging met 36 % van de globale productiecapaciteit van de onderneming leidt. Steun aan een dergelijke investering vervult niet de voorwaarden om voor de in artikel 92, lid 3, onder b), voorziene afwijking in aanmerking te komen.

Voor wat de uitzonderingsbepalingen voorzien in artikel 92, lid 3, onder c), betreft ten behoeve van steunmaatregelen om de ontwikkeling van bepaalde vormen van economische bedrijvigheid te vergemakkelijken, mits de voorwaarden waaronder het handelsverkeer plaatsvindt daardoor niet zodanig worden veranderd dat het gemeenschappelijk belang wordt geschaad, heeft de Commissie in haar brief van 11 juli 1990 aan de Belgische Regering opgemerkt dat de bouw van een nieuwe produktielijn de ontwikkeling van de betrokken bedrijfstak niet vergemakkelijkt in de zin van artikel 92, lid 3, onder c). Zij heeft uitdrukking gegeven aan haar mening dat het volkomen normaal en in het belang van iedere producent in deze sector moet worden geacht om de eigen positie in de markt te handhaven of te versterken, nieuwe producten te ontwikkelen en in de handel te brengen en om de meest moderne en efficiënte technieken te gebruiken voor een dergelijke nieuwe produktielijn. Zij heeft bovendien vastgesteld dat de Belgische autoriteiten niet de noodzaak voor steunverlening hadden aangetoond en verondersteld dat, gelet op de financiële positie van de onderneming en van haar moederonderneming, het marktmechanisme alleen voldoende zou zijn om het te steunen project zonder tussenkomst van de Staat te verwezenlijken.

Thans moet worden vastgesteld dat de Belgische Regering en Mactac SA in hun opmerkingen in het kader van de procedure vooral nadruk hebben gelegd op de regionale en de milieu-aspecten van de te steunen investering en dat zij niet de beoordeling van de Commissie die in haar brief van 11 juli 1990 zoals hiervoor weergegeven werd uiteengezet, hebben weerlegd.

Mactac SA heeft betoogd dat zij een belangrijk gedeelte van haar begroting aan kosten voor onderzoek en ontwikkeling besteedt en dat de resultaten hiervan dikwijls door nieuwe producenten worden overgenomen. Ten aanzien van dit punt is de Commissie van mening dat het hier een investeringssteun betreft voor de bouw van een nieuwe produktielijn en niet steun die onder de communautaire kaderregeling voor overheidssteun aan onderzoek en ontwikkeling⁽¹⁾ valt. De onderzoekskosten van de betrokken onderneming kunnen dan ook niet worden aangevoerd om steun voor deze produktiegerichte investering te rechtvaardigen.

Mactac SA heeft tevens erop gewezen dat de investeringskosten hoger liggen dan die voor de bouw van een „klassieke” produktielijn. De meerkosten houden verband met een nieuw „coating”-systeem, waardoor de harsen door

⁽¹⁾ PB nr. C 83 van 11. 4. 1986, blz. 2.

middel van een watersuspensie worden aangebracht en niet met behulp van aardoliederivaten als oplosmiddel. Hierbij wordt verwezen naar de reeds eerder genoemde overwegingen bij de communautaire kaderregeling inzake overheidssteun voor milieubeschermdende maatregelen, die op het beginsel dat de vervuiler betaalt, is gebaseerd.

Mactac SA heeft tenslotte opgemerkt dat twee van haar concurrenten in Frankrijk en Luxemburg met overheidssteun voor de produktie van zelfklevende materialen nieuwe fabrieken bouwen. Hierbij moet in de eerste plaats worden overwogen dat het feit dat aan concurrenten steun wordt verleend, geen reden mag zijn voor steunverlening aan een onderneming. De gevallen waarnaar Mactac SA verwijst, betreffen steun voor een vestiging van Fasson te Rodange, Luxemburg, en voor een vestiging van Raflatac te Pompey (Meurthe-et-Moselle), Frankrijk.

Aan deze twee nieuwe vestigingen is steun verleend in het kader van regionale steunregelingen. Bij beschikking van 5 november 1986 is de Commissie akkoord gegaan met regionale steun met een nettosubsidie-equivalent van ten hoogste 30 % voor de Europese ontwikkelingskern waarin Rodange is gelegen en bij beschikking van 27 juli 1989 met een ruimtelijke ordeningspremie („prime d'aménagement du territoire" (PAT)) van nominaal 10 % voor de vestiging van Raflatac te Pompey. Weliswaar konden deze investeringen ook gebeuren zonder dat steun werd verleend, maar het is niet zeker dat zij dan tot vestiging in de desbetreffende regio's zouden hebben geleid.

Om vorenstaande redenen voldoet het steunvoornemen van de Belgische Regering niet aan de voorwaarden om voor toepassing van één van de in artikel 92, lid 3, van het Verdrag genoemde uitzonderingen in aanmerking te komen,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

De Belgische Regering mag geen uitvoering geven aan het voornemen van de autoriteiten van het Waalse gewest zoals bij schrijven van 31 mei 1990 ter kennis van de Commissie gebracht, om op grond van de Wet van 17 juli 1959 voor investeringen door Mactac SA te Soignies steun te verlenen in de vorm van een kapitaalpremie van 93 miljoen Bfr. en van vrijstelling van de onroerende voorheffing gedurende vijf jaar.

Artikel 2

De Belgische Regering doet de Commissie binnen twee maanden na kennisgeving van deze beschikking mededeling van de maatregelen die zij heeft getroffen om aan deze beschikking te voldoen.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot het Koninkrijk België.

Gedaan te Brussel, 24 januari 1991.

Voor de Commissie

Leon BRITTAN

Vice-Voorzitter